

HORIZONT OKRUGA TIRON

DISKETA

Princeza među stvarima pogrešno nazvanim, disketa
leži nasukana, među nanosima prašine, u gornjoj fioci.
Brodolomnica na šljunku spajalica
ili ispod starog izvoda iz banke – podizanja
koja se smanjuju, sve više i više, i onda nema ničega.

Kako je samo mlada da bi zastarela.
Okvir od nerđajućeg čelika, uredna crna maska
još elegantna kao ženski kostim ili večernja torbica.
Uzeću je između prsta i palca
i uz klik ubaciti u četvrtasti otvor

tako nedavne, neverovatno beskorisne prošlosti;
trenutak pre trenutka pre ovog sada, trenutak
čiji je kod izgubljen. Reči koje su dobovale i bleskale
kao sumanuta ptica u okno prozora
prevode unazad, ka pokretima ruke

što zastaje na tasterima, kao duh na vodi.
Kao vika i jecaji iz rudnika, nakon
što se obruši oslonac, disketa je
ljubavna poruka još uvek zapečaćena u omotu.
Oznaka – prazno – nad sopstvenim čudnim grobom.

ČUVENI SLUČAJ ROBERTA SLIKARA

Jednom sam živela u kući zloglasne smrti.
Vreme i ulice čija je narav kao plima
– Baltik, Pacifik, Atlantik avenija –
skoro da su je isprale, ali kasno tog leta
majka se setila kako je čula za ubistva.

Nakon što ju je zadavio, udario u glavu
i izbo četiri-pet puta nožem za meso,
ubica je privukao pažnju javnosti tako što je
ošurio ženu vreloom supom sa šporeta.
Odšetao je posleratnim ulicama sa električnim ogradama.

Noću, u pepelu sopstvenih poslova
gnjurala sam po sobama u potrazi za utvarnom jezom,
ali prošlost je ostala u prašini. Neće se uskomešati na misao
o njenim zavetnim lampama, podu na koji je pala proteza
i njenim ružama u vrtu, što cvetaju svake godine.

BEZ MENE

Jednom, u zjapu teškog jula
niz Eskrine¹ puteve bez kamiona, ni iz čega
bacali smo – tako mladi i prefinjeni – kao da je ogromni frizbi,
plastični poklopac stare kante otrova za pacove.

Bacio si mi, pa ja tebi, ti meni;
ja tebi, ti meni, ja tebi, i onda opet ti meni.
I zakleo bi se da je taj ravan luk bio klatno
što opasuje prozni horizont okruga Tiron.

A ja bih se zaklela da su naša dobacivanja imala takav impuls
da bi taj ritam mogao trajati, nekako, i bez mene.

¹ Eskra, selo u Severnoj Irskoj, u okrugu Tiron. (*Prim. prev.*)

LOŽ GREJALICA

Širila je miris pečuraka.

Pokretljiva kad je prazna, ali napunjena beskorisno teška.

Kad su je jedan ili drugi brat ugurali
na samovoljnim, škriputavim točkicama, grupno dahtanje
naglo je isteralo pola kiseonika iz sobe.

Bila je baš ružna. Sad kad razmišljam, da li je bila bezbedna?

Izgledala je kao mešanac televizora-robotu
i molionice pored puta negde u Italiji ili Francuskoj.

Kada sam pročitala kako je Lusil imala viziju pakla
namerno sam spržila nožne prste na rešetki,

baš kao što su katolici radili u knjigama, a onda sam odlutala
nazad na serije: *St Elsewhere*, *Dallas* ili *The Antiques Roadshow*.

– u gornjem sloju atmosfere uskovitlan oblak,
naš kompromis sa hladnoćom koja je dobovala po staklu,
obicima napravljenim od mraka – sve dok se ceo naš zatečeni klan,

poluugušen, nije bezbedno spustio na jednu nedelju
u središtu neke epohe.

MILOŠ

Probudio si se malo pre vozača.

Tvoje prnje, ranac, noćna vožnja kroz Tursku

nije trebalo da se završi *ovako*: na putu

(autobus se prevrnuo na stranu,

mrveći staklo i kosti. Vozač je poginuo.

Devojka iza tebe je mrtva...), poluskalpiran,

krvav i ostavljen, od tada kad god čuješ za bombe ili povrede

imaš šesto čulo o tome kako je mekano, telo,

i kako je svaki dan živahan, hitan, jasan,

kao onih bizarnih 12 sati u Bratislavi

gde si mi se u neverovatnom zamku od belog kamena

suludo nabacivao na tri jezika,

i nije upalilo, i više se nisi javio,

dan je kupa svetlosti, pećina voćnjaka.

PESMA

U srebrnastosivoj
tami tvoje sobe
ruke su ti mirne
ništa se ne miče

Roletne su spuštene
ali iznova i iznova
zvezde hrle napred
na tvom skrinsejveru.

JEZIK MOG OCA

Kada moj otac sedi u kožnoj fotelji sa ravnim naslonom
soba ga sadrži kao što moja glava sadrži misao
o njemu. Kao da, u tami što se skuplja,
i koju štite položaj tepiha i lampe,
on nije izgubljen u senkama i nepovezanosti.
Kao da nije izgubljen u strujanju starosti.
U Alchajmerovom sporom gomilanju gubitaka.
Najpre sećanje: najbliža obala života mog oca
što je oblizuju talasi, sve je bleđa i neizvesnija.
Zatim je potpuno počisti plima u begu.

Najpre sećanje, pa onda jezik. Koji ga to proces osipanja
(„upetljava“, udžbenici kažu: „masne naslage“)
vraća unazad na govorni anglosaksonski?
Njegov jezik landara u oskudici imenica.
Sve je „stvar“. „Gde je stvar za stvar?“

„Gde je stvar? Ma znaš već, stvar.“
(U toj sasušenoj nedodžiji, gde su imenice izumrle
„ćerka“ se nekad meša sa „žena“.)
Kažem: stvari nisu izgubljene. Ne. Uzmi ovu stvar.
Evo je stvar. Stvar, tata, uzmi ovu stvar.

(S engleskog preveo **Vladimir Stojnić**)